

LBRIS

We know
books

△ N D Y
W E I R

PROIECTUL

H △ I L
M △ R Y

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză de
IULIA ANANIA

ARMADA

CAPITOLUL 1

— **C**ât fac doi plus doi?
Ceva din întrebare mă irită. Sunt obosit. Ațipesc la loc.

După câteva minute, aud din nou:

— Cât fac doi plus doi?

Vocea moale, feminină, este lipsită de sentiment, iar pronunția este exact la fel ca prima dată. E un calculator. Mă sâcâie calculatorul. Acum sunt și mai iritat.

— Lmnt, spun.

Sunt surprins. Am vrut să zic „Lasă-mă în pace“, un răspuns perfect rezonabil, după părerea mea, dar n-am reușit să vorbesc.

— Incorect, spune calculatorul. Cât fac doi plus doi?

E timpul să facem un experiment. O să încerc să spun „salut“.

— Slt? rostesc.

Ce se-ntâmplă? Vreau să aflu, dar nu prea am cum. Nu văd. Nu aud nimic în afara calculatorului. Nici măcar nu simt. Nu, asta nu-i adevărat. Simt ceva. Stau culcat. Sunt pe ceva moale. Un pat.

Cred că am ochii închiși. Asta nu-i așa de rău. Nu trebuie decât să-i deschid. Încerc, dar nu se întâmplă nimic.

De ce nu pot să deschid ochii?

Deschideți-vă.

Șii... deschideți-vă!

Deschideți-vă, naibii, odată!

— Mișcare a mâinii detectată, spune calculatorul. Rămâneți nemișcat.

— Ce? De ce...?

Brațele robotice coboară spre mine. Se mișcă *rapid*. Până să mă dezmeticesc, mi-au scos majoritatea tuburilor din corp. N-am simțit nimic. Deși oricum parcă am pielea cumva amorțită.

Au rămas doar trei tuburi: o perfuzie în braț, un tub în fund și un cateter. Ultimele două sunt genul de specialitate a casei de care aș vrea să scap, dar asta e.

Ridic brațul drept și îl las să cadă înapoi pe pat. Fac la fel și cu stângul. Le simt grele ca naiba. Repet procesul de câteva ori. Am brațele musculoase. N-are sens. Presupun c-am avut vreo problemă medicală serioasă și sunt de ceva vreme în patul ăsta. Altminteri, de ce m-ar fi conectat la atâtea chestii? N-ar fi trebuit să apară atrofia musculară?

Și n-ar trebui să existe doctori? Sau măcar sunetele dintr-un spital? Și ce-i cu patul ăsta? Nu-i dreptunghiular, e oval și cred că este montat pe perete, în loc de podea.

— Scoate...

Vocea mi se pierde. Încă sunt destul de obosit.

— Scoate-mi tuburile...

Calculatorul nu răspunde.

Mai ridic de câteva ori brațele. Dau din degetele de la picioare. Fără îndoială, mă simt mai bine.

Întind etichetele picioarelor înainte și înapoi. Funcționează. Ridic genunchii. Și picioarele îmi sunt tonificate. Nu au grosimea celor de culturist, dar tot arată prea sănătoase pentru cineva aflat în pragul morții. Totuși, nu-s sigur cât de groase ar trebui să fie.

Apăs palmele pe pat și împing. Torsul mi se saltă. Chiar mă ridic! Am nevoie de toată forța, dar perseverez, curajos. Patul se leagănă blând odată cu mișcarea mea. Cu siguranță, nu-i un pat normal. Pe măsură ce înalț capul, văd capetele patului eliptic, fixate de niște suporturi zdrene montate pe perete. Ca un fel de hamac rigid. Ciudat.

Curând, ajung să stau pe tubul din fund. Nu-i chiar cea mai confortabilă senzație, dar când a fost vreodată confortabil un tub în fund?

Acum văd mai bine lucrurile. Asta nu-i o cameră de spital obișnuită. Pereții par din plastic, iar încăperea este rotundă. Ledurile montate în tavan proiectează o lumină de un alb strălucitor.

Există încă alte două paturi-hamac montate pe pereți, fiecare cu pacientul lui. Suntem aranjați într-un triunghi, iar Brațele Săcâielii montate în tavan se află în centru. Presupun că ne îngrijesc pe toți trei. Nu văd mare lucru din compatrioții mei – sunt afundați în paturile lor, așa cum eram și eu.

Nu există nicio ușă. Doar o scară pe perete care duce la... o trapă? Este rotundă și are în mijloc o roată de acționare. Mda, trebuie să fie un soi de trapă. Ca pe un submarin. Poate că noi trei avem vreo boală contagioasă. Poate că asta-i o cameră etanșă de carantină. Ici-colo pe perete există orificii mici de ventilare și simt un ușor curent de aer. Ar putea fi un mediu controlat.

Las să îmi alunec un picior peste marginea patului, ceea ce îl face să se lege. Brațele robotice zoresc spre mine. Mă fac să tresar, dar se opresc din scurt și planează în apropiere. Cred că sunt gata să mă prindă dacă mă prăbușesc.

— Mișcare a întregului corp detectată, spune calculatorul. Cum vă numiți?

— Pff, serios? Întreb.

— Incorect. Încercarea numărului doi: cum vă numiți?

Deschid gura să răspund:

— Ăă...

— Incorect. Încercarea numărului trei: cum vă numiți?

Abia acum îmi dau seama: nu știu cine sunt. Nu știu ce fac. Nu mi-amintesc nimic.

— Îmm, spun.

— Incorect.

Mă înhață un val de oboseală. De fapt, e cumva plăcut. Trebuie să fi fost sedat de calculator prin intermediul perfuziei.

— ...așteaptă, mormăi.

Brațele robotice mă culcă înapoi, cu blândețe, pe pat.

Mă trezesc din nou. Unul dintre brațele robotice se află pe fața mea. Ce face?!

Mă cutremur, mai mult din cauza șocului. Brațul se retrage în baza lui din tavan. Mă pipăi pe față să simt pagubele. Pe o parte a feței sunt neras, iar pe alta, neted.

— Mă bărbiereai?

— Conștiință detectată, spune calculatorul. Cum vă numiți?

— Asta tot nu știu.

— Incorect. Încercarea numărul doi: cum vă numiți?

Sunt caucazian, sunt bărbat, vorbesc engleza. Să ne asumăm riscul.

— J-John?

— Incorect. Încercarea numărul trei: cum vă numiți?

Îmi scot perfuzia din braț:

— Să mă pupi.

— Incorect.

Brațele robotice se întind spre mine. Mă rostogolesc din pat, ceea ce este o greșeală. Celelalte tuburi sunt în continuare conectate.

Tubul din fund iese imediat. Nici măcar nu doare. Cateterul încă gonflat mi se smulge din penis. Iar asta *chiar* că doare. E ca și cum ai urina o minge de golf.

Țip și mă zvârcolesc pe podea.

— Suferință fizică, spune calculatorul.

Brațele vin după mine. Mă târăsc pe podea ca să scap. Mă vâr sub unul din celelalte paturi. Brațele se opresc brusc, dar nu renunță. Așteaptă. Sunt comandate de un calculator. Nu e ca și cum s-ar plictisi.

Îmi dau capul pe spate și icnesc după aer. După o vreme, durerea se potolește și îmi șterg lacrimile de la ochi.

Habar n-am ce se întâmplă aici.

— Heil strig. Careva, treziți-vă!

— Cum vă numiți? Întreabă calculatorul.

— Careva dintre *oameni*, treziți-vă, vă rog!

— Incorect, spune calculatorul.

Mă doare atât de tare între picioare, încât trebuie să râd. Este atât de absurd. În plus, endorfinele își fac efectul și mă înveslesc. Mă uit la cateterul de lângă culcușul meu. Scutur din cap, uimit. Chestia aia mi-a trecut prin uretră. Uau!

Și la ieșire a făcut și ceva pagube. Pe podea se află un firicel de sânge. Este doar o linie roșie subțire de...

Mi-am sorbit cafeaua, am azvârlit în gură ultima bucatică de pâine prăjită și i-am făcut semn chelneriței să îmi aducă nota. Dacă aș fi luat micul dejun acasă, în loc să mă duc în fiecare dimineață la un mic restaurant, aș fi putut economisi bani. Ceea ce probabil ar fi fost o idee bună, având în vedere salariul meu modest. Dar detest să gătesc și îmi plac ouăle cu șuncă.

Chelnerița a încuviințat din cap și s-a îndreptat spre casa de marcat să-mi facă socoteala. Dar în acea clipă un alt client a vrut să se așeze la o masă.

M-am uitat la ceas. Abia trecut de șapte dimineața. Nicio grabă. Îmi plăcea să ajung la muncă la șapte și douăzeci, ca să am timp să mă pregătesc. Dar, de fapt, nu trebuia să fiu acolo decât la ora opt.

Mi-am scos telefonul și mi-am verificat e-mailurile.

CĂTRE: Curiozități astronomice astrocurious@scilists.org

DE LA: (dr. Irina Petrova) ipetrova@gaoran.ru

SUBIECT: Linia roșie subțire

M-am încruntat la ecran. Credeam că mă dezabonasem de la newsletterul ăla. Am părăsit viața aceea cu mult timp în urmă. Nu primeam mare lucru, iar ceea ce primeam, dacă mi-aminteam bine, era, de obicei, destul de interesant, de la câțiva astronomi, astrofizicieni și alți experți din domeniu care descriau orice îi frapase.

I-am aruncat o privire chelneriței – clienții aveau o mulțime de întrebări despre meniu. Probabil întreabau dacă la Sally's Diner se servea cositură de gazon vegan fără gluten sau așa ceva.

Oamenii cumsecade din San Francisco uneori chiar pot să te pună la încercare.

Neavând altceva mai bun de făcut, am citit e-mailul.

Salutare, specialiști,

Mă numesc dr. Irina Petrova și lucrez la Observatorul Pulkovo din Sankt Petersburg, Rusia.

Vă scriu ca să vă cer ajutorul.

În ultimii doi ani am lucrat la o teorie despre emisiile în infraroșu (IR) provenite din nebuloase. Ca urmare, am făcut observații detaliate în câteva benzi de lumină IR specifice. Și am găsit ceva ciudat – nu în vreo nebuloasă, ci aici, în sistemul nostru solar.

În sistemul solar există o linie foarte slabă, dar detectabilă, care emite lumină infraroșie cu lungimea de undă de 25,984 de microni. Pare a fi doar acea lungime de undă, fără variații.

V-am atașat fișierul Excel de calcul cu datele mele. Am pus și câteva interpretări ale datelor, sub forma unui model 3D.

În model o să vedeți că linia este un arc pieziș care se ridică direct din Polul Nord al Soarelui, preț de 37 de milioane de kilometri. De acolo, coboară în unghi strâns și se îndepărtează de Soare spre Venus. După vârful arcului, norul se lărgeste ca o pâlnie. La Venus, secțiunea transversală a arcului este la fel de largă cât planeta însăși.

Radiația în infraroșu este foarte slabă. Am putut să o identific pentru că am folosit un echipament de detectare extrem de sensibil în timp ce căutam emisii IR din nebuloase.

Dar, ca să fiu sigură, am apelat la o favoare din partea Observatorului Atacama din Chile – din punctul meu de vedere, cel mai bun observator de IR din lume. Mi-au confirmat constatările.

Există mai multe motive pentru care lumina infraroșie poate fi văzută în spațiul interplanetar. Poate să fie praf spațial sau alte particule care reflectă lumina Soarelui. Sau vreun compus molecular care poate absorbi energie și o poate reemite în lungimea

de undă a infraroșului. Asta ar explica și de ce este constant aceeași lungime de undă.

Interesantă este forma arcului. Prima mea presupunere a fost că reprezintă o colecție de particule care se mișcă de-a lungul liniilor câmpului magnetic. Dar Venus nu are un câmp magnetic despre care să putem vorbi. Nici magnetosferă, nici ionosferă, nimic. Ce forțe ar putea face particulele să se arcuiască spre planetă? Și de ce ar avea radiații?

Orice sugestie sau teorie este bine-venită.

Ce naiba a fost asta?

Mi-am amintit dintr-odată totul. Pur și simplu, mi-a apărut în minte, fără niciun avertisment.

N-am aflat prea multe despre mine. Trăiesc în San Francisco – asta mi-amintesc. Și-mi place micul dejun. Și eram interesat de astronomie, dar acum nu mai sunt?

După câte se pare, creierul meu a decis că era important să-mi amintesc e-mailul acela. Nu lucruri minore precum ar fi *propriul nume*.

Subconștientul vrea să îmi spună ceva. Probabil că mi-am amintit de titlul e-mailului, „Linia roșie subțire“, când am văzut dâra de sânge. Dar ce-are asta de-a face cu mine?

Mă strecor de sub pat și mă ridic în capul oaselor, rezemându-mă de perete. Brațele se îndreaptă spre mine, dar tot nu mă pot atinge.

E timpul să arunc o privire spre colegii mei pacienți. Nu știu cine sunt sau de ce se află aici, dar măcar nu sunt singur... iar ei sunt morți.

Da, cu siguranță, morți. Pacientul cel mai apropiat de mine a fost o femeie, cred. A avut părul lung, cel puțin. În afară de asta, este o mumie, în cea mai mare parte. Pielea deshidratată învelește oasele. Nu există niciun miros. Niciun fel de putrefacție activă. Trebuie să fi murit cu mult timp în urmă.

Persoana din celălalt pat a fost un bărbat. Cred c-a murit de și mai mult timp. Pielea lui nu doar că este uscată și tăbăcită, ci se și sfărâmă.

În regulă. Deci mă aflu aici cu doi morți. Ar trebui să fiu dezgustat și îngrozit, dar nu sunt. S-au dus de atâta vreme, încât nici nu mai arată a oameni. Arată ca niște decorațiuni de Halloween. Sper că nu am fost prieten apropiat cu niciunul dintre ei. Sau, dacă am fost, sper să nu-mi amintesc.

Cadavrele sunt un motiv de îngrijorare, dar eu sunt mai îngrijorat de faptul că se află aici de atâta vreme. Chiar și într-o zonă de carantină cadavrele sunt îndepărtate, nu? Indiferent ce e în neregulă, trebuie să fie cu adevărat grav.

Mă ridic în picioare. E o activitate lentă și necesită o grămadă de efort. Mă țin de marginea patului doamnei Mumie. Acesta se clatină, iar eu mă clatin împreună cu el, dar rămân în picioare.

Brațele robotice se întind spre mine, dar mă lipesc din nou de perete.

Sunt destul de sigur că am fost în comă. Mda. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât e mai evident că am fost în comă.

Nu știu de câtă vreme sunt aici, dar, dacă am fost adus odată cu colegii mei de cameră, a trecut ceva timp de-atunci. Îmi frec fața pe jumătate bărbierită. Brațele alea sunt proiectate să gestioneze pierderea cunoștinței pe termen lung.

O dovadă în plus că am fost în comă.

Oare pot să ajung la trapa aia?

Fac un pas. Apoi încă unul. Și apoi mă prăbușesc pe podea. E, pur și simplu, prea mult pentru mine. Trebuie să mă odihnesc.

De ce sunt atât de slăbit, când am mușchi atât de tonifiați? Și, dacă am fost în comă, de ce mai am mușchi? Ar trebui să fiu o garofiță ofilită, nu un vânjos numai bun să defileze pe plajă.

Habar n-am care-i scopul acestei povești. Ce ar trebui să fac? Și chiar sunt bolnav? Adică sigur că mă simt mizerabil, dar nu „bolnav“. Nu sunt îngrețoșat. Nu mă doare capul. Nu cred că am febră. Dacă nu sunt bolnav, de ce am fost în comă? Vreo rană?

Îmi pipăi capul de jur-împrejur. Nicio umflătură, nici cicatrice sau bandaje. Și restul corpului pare destul de zdravăn. Mai mult decât zdravăn. Arăt trăsnet.

Îmi vine să ațipesc, dar mă împotrivesc.

Este momentul să mai fac o încercare. Mă împing și mă ridic. E ca la haltere. Dar ceva mai ușor, de data asta. Îmi revin din ce în ce mai mult (sper).

Mă târâsc de-a lungul peretelui, ajutându-mă de spate la fel de mult ca de picioare. Brațele încearcă mereu să mă ajungă, dar păstrez distanța.

Gâfâi și șuier. Mă simt ca și cum aș fi alergat la maraton. Poate am o infecție la plămâni? Poate sunt izolat pentru propria siguranță?

În sfârșit, reușesc să ajung la scară. Mă împleticesc înainte și înapoi una dintre trepte. Sunt atât de slăbit! Cum o să urc pe o scară de zece picioare?

O scară de zece picioare.

Gândesc în unități imperiale de măsură. Asta e un indiciu. E posibil să fiu american. Sau englez. Sau poate canadian. Canadianii folosesc picioare și inch pentru distanțele scurte.

Mă întreb: ce distanță e între Los Angeles și New York? Răspunsul instinctiv: 3 000 de mile. Un canadian ar fi folosit kilometri. Așadar, sunt englez sau american. Sau sunt din Liberia.

Știu că Liberia folosește sistemul imperial, dar nu-mi știu propriul nume. E enervant.

Inspir adânc. Mă țin cu amândouă mâinile de scară și pun piciorul pe prima treaptă. Mă trag în sus. Este un proces instabil, dar îl duc la bun sfârșit. Acum am amândouă picioarele pe prima treaptă. Mă întind și apuc următoarea treaptă. În regulă, avansează. Mă simt ca și cum întreg corpul mi-ar fi făcut din plumb – totul necesită atât de mult efort! Încerc să mă trag în sus, dar mâna nu îmi este suficient de puternică.

Cad de pe scară pe spate. Asta o să doară. Nu doare. Brațele robotice mă prind înainte să ating podeaua, pentru că am căzut

în raza lor de acțiune. Și nu le scapă nimic. Mă aduc înapoi la pat și mă așază în el așa cum o mamă își așază copilul la somn.

Știți ceva? E în regulă. În momentul ăsta chiar sunt obosit și îmi convine să stau întins. Legănatul molcom al patului este reconfortant. Mă deranjează ceva în legătură cu felul în care am căzut de pe scară. Derulez mișcările în mintea mea. Nu-mi dau seama despre ce anume e vorba, dar îmi dă senzația de ceva... „în neregulă“.

Hmm!

Ațipesc.

— Mâncați.

Pe pieptul meu se află un tub de pastă de dinți.

— Hă?

— Mâncați, spune din nou calculatorul.

Ridic tubul.

Este alb și are scris pe el cu negru ZIUA 1 - MASA 1.

— Ce naiba-i asta? Întreb.

— Mâncați.

Deșurubez capacul și miros ceva îmbietor. Îmi lasă gura apă la idee. Abia acum îmi dau seama cât de foame îmi este. Strâng tubul, iar din el iese un noroi care arată dezgustător.

— Mâncați.

Cine sunt eu să mă îndoiesc de un stăpân calculator cu brațe robotice? Ling prudent substanța.

O, Doamne, cât e de bun! E-atât de bun! Este ca un sos gros, dar nu foarte dens. Îmi mai storc direct în gură și îl savurez. Mă jur că-i mai bun decât sexul.

Știu ce se petrece. Se zice că foamea e cel mai bun bucătar. Dacă ești flămând, creierul te răsplătește frumos când, în cele din urmă, mănânci. *Bună treabă*, zice el, *reușim să mai rămânem în viață o vreme!*

Lucrurile capătă sens. Dacă am fost mult timp în comă, probabil că am fost hrănit. Când m-am trezit, nu aveam un tub în abdomen, deci probabil că am fost hrănit cu un tub nazofaringian,

prin esofag. Este modul cel mai puțin intruziv de a hrăni un pacient care nu poate să mănânce, dar care nu are nici probleme de digestie. În plus, sistemul digestiv este menținut activ și sănătos. Și asta explică de ce tubul nu mai era când m-am trezit. Pe cât se poate, tubul nazofaringian trebuie scos când pacientul este încă inconștient.

De unde știi asta? Sunt medic?

Îmi mai storc o porție de sos noroios în gură. În continuare este delicios. Îl hăpăi. În curând, tubul se goleşte.

— Mai vreau!

— Masă finalizată.

— Mi-e încă foame! Mai dă-mi un tub!

— Alocarea de hrană pentru această masă este completă.

Are sens. Sistemul meu digestiv se obișnuiește acum cu hrana semisolidă. Cel mai bine este să o iau încet. Dacă mănânc acum cât vreau, probabil că o să mi se facă rău. E corect ce face calculatorul.

— Mai dă-mi de mâncare!

Când îi e foame, nimănui nu-i pasă de ce este corect.

— Alocarea de hrană pentru această masă este completă.

— Pfu!

Totuși, mă simt mult mai bine decât înainte. Mâncarea mi-a dat imediat energie, plus că m-am mai odihnit.

Mă rostogolesc din pat, gata să o zbughesc spre perete, dar brațele nu mă urmează. Presupun că acum mi se dă voie să mă dau jos din pat, odată ce-am demonstrat că pot mânca.

Mă uit în jos la trupul meu gol. Nu mi se pare în regulă. Știu că singurii oameni din jur sunt morți, dar nici chiar așa.

— Îmi dai niște haine?

Calculatorul nu spune nimic.

— Bine. N-ai decât.

Trag cearșaful de pe pat și mi-l răsucesc de câteva ori în jurul torsului. Aduc din spate un colț peste umăr și îl leg cu un altul din față. O togă ad-hoc.

— Mers independent detectat, spune calculatorul. Cum vă numiți?

— Sunt Împăratul Comatos. Îngenunchează în fața mea!

— Incorect.

Este timpul să descopăr ce se află la capătul de sus al scării.

Chiar dacă puțin nesigur, încep să merg prin cameră. Asta este o victorie în sine – n-am nevoie de paturi care se clatină sau de pereți de care să mă țin. Sunt pe propriile picioare.

Ajung la scară și mă prind de ea. N-am *nevoie* de ceva de care să mă țin, dar, cu siguranță, îmi face viața mai ușoară. Trapa de deasupra arată destul de solidă. Presupun că este etanșă. Și mai mult ca sigur încuiată. Dar trebuie măcar să încerc.

Urc o treaptă. E greu, dar se poate. Încă o treaptă. În regulă, m-am prins cum funcționează. Încet și sigur.

Ajung la trapă. Mă țin de scară cu o mână și răsucesc mânerul circular al trapei cu cealaltă. Chiar se învârt!

— Sfinte Sisoe! zic.

Sfinte Sisoe? Asta-i expresia mea de exprimare a surprizei? De fapt, cred că este în regulă. Mă așteptam la ceva care să nu fie chiar din anii 1950. Ce fel de ciudățenie mai sunt și eu?

După ce mânerul face trei rotații complete, aud un clic. Trapa se înclină în jos, iar eu mă feresc. Capacul se deschide complet, rămânând atârnat în balămaua solidă. Sunt liber!

Întru câtva.

Dincolo de trapă nu se vede decât întuneric. Nițel intimidant, dar măcar este un progres.

Urc în noua cameră trecând prin podea. De îndată ce intru, se aprind luminile. Probabil opera calculatorului.

Încăperea pare a avea aceeași dimensiune și mărime ca aceea pe care tocmai am părăsit-o – o altă cameră rotundă.

În podea este montată o masă mare – de laborator, după cum arată. Trei scaune de laborator sunt și ele montate în apropiere. Peste tot de-a lungul pereților se află echipament de laborator. Este montat pe mese sau bănci care sunt ținute în podea. Ca și cum camera ar fi pregătită pentru un cutremur catastrofic.

O scară aflată de-a lungul peretelui conduce spre o altă trapă din tavan.

Mă aflu într-un laborator bine echipat. De când sunt lăsați pacienții în izolare să intre în laborator? Și asta oricum nu arată a laborator medical. Ce păpușa mea se petrece aici?

Păpușă? Pe bune? Poate că am copii mici. Sau sunt profund religios.

Mă ridic în picioare ca să mă uit mai bine la ce se află în jurul meu.

Laboratorul are echipamentul de mici dimensiuni fixat pe masă. Văd un microscop 8000x, o autoclavă, un suport de eprubete, seturi de sertare pentru instrumentar, un frigider pentru probe, un cuptor de calcinare, pipete... Stai așa! De unde știu toți termenii ăștia?

Mă uit la echipamentul de dimensiuni mai mari, aflat de-a lungul pereților. Un microscop electronic de baleiaj, o imprimantă 3D submilimetrică, o mașină de frezat cu 11 axe, un interferometru cu laser, o cameră de vid de un metru cub – știu ce sunt toate astea. Și știu și cum să le folosesc.

Sunt un om de știință! În sfârșit, ajungem undeva! Este momentul să folosesc știința. *În regulă, creier genial: ieși cu ceva la înaintare!*

...Mi-e foame.

Creierule, m-ai dezamăgit.

În regulă, habar nu am de ce se află aici laboratorul ăsta sau de ce îmi este permis accesul în el. Dar... înainte!

Trapa din tavan e la zece picioare distanță de podea. Asta înseamnă o nouă aventură pe scară. Dar măcar acum sunt mai în putere.

Răsuflu adânc de câteva ori și încep să urc. La fel ca mai înainte, acest simplu act este un efort enorm. Oi fi eu mai în putere, dar nu sunt „bine“.

Doamne, Dumnezeuule, cât de greu sunt! Abia reușesc să ajung sus.

Mă reazem de barele incomode și împing în mânerul trapei. Nu se mișcă.

— Pentru a debloca trapa, roștiți-vă numele, spune calculatorul.

— Dar nu știu cum mă cheamă!

— Incorect.

Dau cu palma în mâner. Nu se clintește, în schimb, acum mă doare palma. Așa că... mda. Fără succes.

Chestia asta o să trebuiască să aștepte. Poate că în curând o să-mi amintesc cum mă cheamă. Sau o să găsesc scris pe undeva.

Mă dau jos de pe scară. Cel puțin asta mi-este planul. Ați crede că la coborât e mai ușor și mai sigur decât la urcat. Dar nu. Nu. În loc să cobor grațios scara, îmi pun piciorul pe treapta de dedesubt într-un unghi ciudat, scap mânerul trapei și cad ca un nătărău.

Mă zbat ca o pisică furioasă, încercând să mă prind de ceva. Se dovedește a fi o idee extrem de proastă. Cad pe masă și, în cădere, mă lovesc cu fluierul piciorului de un dulap cu sertare pentru instrumentar. Doare al dracului! Țip, mă apuc de tibia îndurerată, mă rostogolesc accidental de pe masă și cad pe podea.

De data asta nu mă mai prinde niciun braț robotic. Aterizez pe spate și asta mă lasă fără suflare. Apoi, după moarte vine și rușinea: cabinetul cu sertare cade, sertarele se deschid și instrumentarul de laborator plouă peste mine. Tamponanele de bumbac nu-s o problemă. Eprubetele dor nițel (și, în mod surprinzător, nu se sparg). Dar ruleta mă izbește drept în frunte.

Și alte lucruri zăngănesc în cădere, dar sunt prea ocupat să-mi țin mâna la cucuiul care îmi crește în frunte ca să observ. Cât de grea e ruleta aia? O cădere de la trei picioare înălțime, de pe o masă, mi-a făcut un cucui.

— Asta chiar că n-a mers! rostesc către nimeni.

Toată experiența a fost, pur și simplu, ridicolă. Ca o secvență dintr-un film cu Charlie Chaplin.

De fapt, chiar așa a fost. Un picuț cam mult, chiar așa.

Mă izbește aceeași senzație de „neregulă“.

Apuc o eprubetă și o arunc în aer. Urcă și coboară așa cum ar trebui. Dar mă enervează. În clipa asta mă enervează ceva legat de obiectele care cad. Vreau să știu de ce.

De unde pot să încep? Ei bine, am un laborator întreg și știu cum să-l folosesc. Dar ce am cu adevărat la îndemână? Mă uit în jur la toate lucrurile căzute pe podea. Niște eprubete, ceva tamponane pentru probe, spatule de lemn, un cronometru digital, niște bandă adezivă, un pix...

În regulă, este posibil să am ce-mi trebuie.

Mă ridic în picioare și îmi scutur toga. Nu are praf pe ea – toată lumea mea pare cu adevărat curată și sterilă, dar oricum fac gestul.

Ridic ruleta și mă uit la ea. Este în sistem metric. Poate că mă aflu în Europa? Nu contează. Apoi înhaț cronometrul. Este destul de solid, ca un obiect pe care l-ai lua într-o excursie. Are o carcasă din plastic solidă, cu un inel de cauciuc dur în jurul ei. Fără îndoială, impermeabil. Dar și complet mort. Ecranul LCD este gol.

Apăs câteva butoane, dar nu se întâmplă nimic. Îl întorc să mă uit la compartimentul pentru baterii. Poate găsesc un sertar cu baterii, dacă știu de care fel are nevoie. Ochesc o panglicuță roșie de plastic, ce i se ițește din spate. O trag și iese cu totul. Cronometrul scoate un bip și învie.

Cam ca jucăriile cu baterii incluse. Fâșia de plastic se afla acolo ca să nu lase bateria să se consume înainte ca utilizatorul să-l folosească pentru întâia oară. În regulă, asta-i un cronometru nou-nouț. Sincer să fiu, tot ce se află în acest laborator arată nou-nouț. Curat, ordonat, fără semne de uzură. Nu sunt sigur ce să înțeleg din asta.

Mă joc o vreme cu cronometrul până îmi înțeleg butoanele. Destul de simple, de altfel.

Folosesc ruleta ca să aflu cât de înaltă e masa. În orice caz, dosul tăbliei mesei se află la 91 de centimetri de podea.

Ridic o eprubetă. Nu-i din sticlă. S-ar putea să fie un soi de plastic foarte dens sau așa ceva. Cu siguranță, nu s-a spart când

a căzut de la o înălțime de trei picioare pe o suprafață dură. În orice caz, indiferent din ce ar fi făcută, este suficient de densă pentru ca frecarea cu aerul să fie neglijabilă.

O așez pe masă și pregătesc cronometrul. Cu o mână împing eprubeta jos de pe masă, iar cu cealaltă pornesc cronometrul. Măsoar cât îi ia să atingă podeaua. Cam 0,37 de secunde. Asta-i destul de rapid. Sper că propriul meu timp de reacție nu modifică prea mult rezultatele.

Notez timpul cu pixul pe braț – încă n-am găsit niciun fel de hârtie.

Pun eprubeta înapoi și repet testul. De data asta obțin 0,33. O fac de douăzeci de ori în total, notând rezultatele, ca să reduc la minimum efectele marjei mele de eroare la pornirea și la oprirea cronometrului. În orice caz, obțin o medie de 0,348 de secunde. Brațul îmi arată ca o tablă de profesor de matematică, dar nu mă deranjează.

Fix 0,348 de secunde. Distanța este egală cu accelerația supra doi, totul înmulțit cu timpul la pătrat. Așadar, accelerația este egală cu de două ori distanța supra timpul la pătrat. Îmi amintesc cu ușurință formulele astea. O a doua natură. Cu siguranță, mă pricep la fizică. Asta-i bine de știut.

Calculez și ajung la un rezultat care nu-mi place. Gravitația din camera asta este prea mare. Este de 15 metri pe secundă la pătrat, când ar trebui să fie 9,8. De-asta mi se par „în neregulă” lucrurile care cad. Cad prea repede. Și de-asta sunt atât de slăbit, în ciuda mușchilor ăstora. Totul cântărește o dată și jumătate mai mult decât ar trebui.

Chestia este că gravitația nu-i afectată de nimic. Nu poți s-o crești sau s-o scazi. Gravitația Pământului este de 9,8 metri pe secundă la pătrat. Punct. Iar eu am parte de mai mult. Există o singură explicație posibilă.

Nu mă aflu pe Pământ.

CAPITOLUL 2

In regulă, respiră adânc. Să nu tragem concluzii pripite. Da, gravitația este prea mare. Începe de aici și gândește-te la răspunsuri *rezonabile*.

Aș putea să mă aflu într-o centrifugă. Ar trebui să fie destul de mare. Dar, dacă gravitația Pământului oferă o accelerație de 1 g, camerele astea ar putea să se deplaseze în unghi în jurul unei piste sau să se afle la capătul unui braț lung și solid ori ceva de genul ăsta. La rotirea angrenajului, forța centripetă agregată plus gravitația Pământului ar putea fi de 15 metri pe secundă la pătrat.

De ce ar construi cineva o centrifugă uriașă care să conțină paturi de spital și un laborator? Nu știu. Ar fi măcar posibil? Cât de mare ar trebui să fie raza? Și cât de rapidă rotația?

Cred că știu cum să aflu. Am nevoie de un accelerometru precis. Pentru estimări aproximative este în regulă să arunci lucruri de pe masă și să le cronometrezi, dar precizia este dată de timpul în care ating eu cronometrul. Îmi trebuie ceva mai bun. Și un singur lucru o să-mi ofere asta: o bucățică de sfoară.

Caut prin sertarele din laborator.

După câteva minute am deschis jumătate din sertare și am găsit aproape orice fel de materiale de laborator, mai puțin sfoară. Sunt cât pe ce să renunț când, în fine, dau peste un mosor cu ață de nailon.

— Da!